

Independència, sí o no? Aquesta és la qüestió

El president Mas, empès per la mobilització popular (11-S, 2012), va en-tomar el repte. Va acceptar que l'etapa autonòmica s'havia acabat i es va postular per liderar la transició catalana cap a la plena sobirania. A les eleccions anticipades (25-N, 2012) es va sotmetre a l'examen de les urnes. Havia demanat una majoria àmplia que no va obtenir. La seva política d'austeritat i retallades havia afectat els sectors més vulnerables, i li va passar factura. Alguns del seus, a més, refractaris al gir impulsat, havien treballat en contra del cap de files. I alguns altres no es van refiar de la seva sinceritat. Mas va encetar la nova legislatura amb una majoria precària, dependent del suport d'ERC i l'ombra de Junqueras. Però s'havia guanyat el reconeixement de molts mobilitzats que afirmaven tenir més confiança en el president que en el seu govern, el seu equip o el seu partit. Mas se l'havia jugat com a persona i com a polític. No havia arribat a l'objectiu marcat, però havia aprovat. El Govern era feble, les condicions de la gestió pública i l'acció política eren especialment adverses. Les elits tradicionals li retiraven bona part del suport, però tornava a ser president i s'havia guanyat més respecte entre la ciutadania.

Ha passat un any. L'acord de legislatura incloïa el compromís de fer tot el necessari perquè el 2014 el poble català pogués exercir el dret a decidir mitjançant la convocatòria d'un referèndum. Per això es va crear i ha treballat el Consell Assessor per a la Transició Nacional (CATN). Per això molta gent ha fet sacrificis i s'ha menjat la impaciència. I, per

això i per enfortir el procés, una multitud esperançada va participar en la Via Catalana (11-S, 2013). El CATN i l'ANC ja han exposat quina consideren que és la pregunta que hauria de convocar la població a pronunciar-se. És la pregunta del carrer, la del sentit comú, la que pot ser entesa dins i fora del país, la que coincideix amb la que permetrà decidir al poble escocès, la que demana de manera transparent què vol cadascú, la que evita les ambigüitats i els eufemismes...

Ara és l'hora del president. Altra vegada. Ell ha de fer pública la pregunta i la data. És el nou examen que ha de passar. S'acaba el termini pro-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

Esforç de consens, màxim. Però prou de política de saló

posat i creix la tensió. Tothom sap a qui incomoda la pregunta normal. Tothom sap que l'objecció a la pregunta evident, la que planteja la posició favorable o no a una Catalunya independent, respon sobretot a la voluntat d'UDC i d'ICV de diferir i fer innecessària la seva presa de posició. De minimitzar

les respectives diferències internes respecte a aquest tema. Com si els arguments no s'haguessin exposat encara. O com si el temps pogués esmorteir una contradicció tan flagrant sobre una qüestió tan capital. És possible tenir projecte polític per a un país si una part de la militància i la direcció del partit no aca-

ben de tenir clar quin és aquest país, si ho és, i si és el seu? És pot pronunciar un discurs de campanya adreçat a un determinat poble, dient-li que se'l representa i que es defensen els seus interessos, però després no ser capaç d'identificar-lo com la pròpia referència primordial i actuar en conseqüència? Els dubtes i vacil·lacions d'algunes formacions respecte a la naturalesa i els límits de la sobirania catalana no poden ser els que determinin el ritme i el calendari polítics en aquesta conjuntura. Ni tampoc la posició d'un president que ha expressat voluntat de lideratge. Ara té una oportunitat magnífica de liderar, d'escoltar la veu de la gent i no només la de la política estricta. No podem esperar que es decideixin els que sobretot procuren no haver-ho de fer. El temor d'alguns dirigents a ser contestats, i no pas la voluntat d'afavorir una majoria més àmplia, és la veritable causa de la demora i la incertesa. President Mas, insteuhos a assumir la pregunta clara i inequívoca, la que la gent ja sap; que de la qualitat de la majoria, si la pregunta és la bona, ja se'n cuidarà el poble.

Prudència política, tota. Escrúpols democràtics, tots. Esforç de consens, màxim. Però prou política de saló. La pressió per desdibuixar la pregunta no té res a veure amb l'èxit del procés ni amb els interessos del país i la gent. És l'automatisme defensiu dels que es troben enmig d'aquesta aventura a contracor, forçats per l'impuls ciutadà. Però la societat mobilitzada els segueix atentament. I tindrà memòria. El temps i l'horitzó de la política, a Catalunya, els marca el moviment cívic. Aviat sabrà si pot comptar amb el lideratge del president.

